

Arrest

nr. 316 863 van 19 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 10 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ECIRLI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Oegandese nationaliteit.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend aan de grens op 06 juni 2024. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 12 juli 2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. X van 29 juli 2024.

Op 02 augustus 2024 werd een repatriëring voorzien naar uw land van herkomst, maar u weigerde te vertrekken. Op 07 augustus 2024 diende u vanuit vasthouding een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 20 augustus 2024 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U ging tegen deze beslissing in beroep op 26 augustus 2024. Het door u ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 2 september 2024 in haar arrest nr. 312232.

Op 22 oktober 2024 diende u onderhavig derde verzoek om internationale bescherming in aan de grens.

Tot staving van uw huidige derde verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u zich in een situatie van kwetsbaarheid en trauma bevindt, die verbonden is aan de door u eerder gepresenteerde elementen. U verwijst hierbij naar de ongunstige behandeling van homoseksuelen in Oeganda, waar homoseksualiteit bij wet strafbaar is. U vreest in Oeganda in een gevaarlijke situatie terecht te komen en beleeft zware psychologische problemen wegens uw eerdere ervaringen in Oeganda en de schaamte en stigma bij uw familie vanwege uw relatie met een man. U vreest dat uw psychologische toestand zal verergeren bij terugkeer, en dat u met geweld, discriminatie en gevangenschap zal geconfronteerd worden.

Als nieuw element legt u een door u ingevulde vragenlijst voor van de EUAA dd. 18/10/2024 getiteld "ISPN tool" over uw kwetsbaarheden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet - met name dat de Oegandese autoriteiten u zouden vervolgen omwille van uw seksuele oriëntatie - moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het louter herhalen van asielmotieven die u reeds in het verleden heeft uiteengezet, kan de eerdere beoordeling niet in een ander licht zetten.

Waar u verklaart zich in een situatie van kwetsbaarheid en trauma te bevinden dient te worden opgemerkt dat uw huidige psychologische toestand de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet kan verschonen en evenmin een ander licht kan schijnen op de eerdere beoordeling. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat de door u verklaarde toestand van kwetsbaarheid en trauma enkel berust op een zelf-diagnose, die niet werd geattesteerd door een deskundige. Ter bewijs van uw psychologische toestand legt u immers een zelf-ingevulde vragenlijst neer dd. 18/10/2024 getiteld "ISPN" tool. Het dient te worden opgemerkt dat deze vragenlijst, een hulpmiddel is van het Europese asielagentschap EUAA voor dossierbehandelaars van asielaanvragen, die de tool kunnen gebruiken om potentiële indicatoren van

bijzondere noden op te sporen, en om na te gaan of bepaalde personen in een asielprocedure specifieke kwetsbaarheden hebben, zoals ook de disclaimer bovenaan het document duidelijk maakt. Het feit dat u dit document hebt gebruikt door zelf enkele indicatoren van kwetsbaarheden te omcirkelen, zoals “speech impairment”, “depressed mood”, “major appetite changes”, “fear and loss of sense of safety and security”, “thoughts of death and suicide”, “sense of hopelessness”, “feelings of shame”, “sleep disturbances”, etc. kan enkel beschouwd worden als een soort zelfbeoordeling van uw psychologische toestand, maar is allerminst een officiële diagnose. Los van het feit dat u met betrekking tot uw psychologische toestand geen attest kon voorleggen opgesteld door een deskundige, dient verder te worden opgemerkt dat het hebben van psychologische problemen nog niet uw beweerdelijke seksuele oriëntatie bewijst. Dit document is dan ook geen afdoende element om afbreuk te doen aan de eerdere beoordeling van het CGVS en de RVV aangaande de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor zover u zich zou beroepen op uw psychologische toestand an sich, dient u desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) juncto artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

2.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de bij het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Inzake verzoekers verklaringen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming met name dat hij vervolging vreest vanwege de Oegandese autoriteiten vanwege zijn homoseksuele geaardheid, waarvoor hij reeds eerder door de politiediensten werd gearresteerd, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van zowel zijn eerste verzoek om internationale bescherming als zijn tweede verzoek om internationale bescherming, wat al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet - met name dat de Oegandese autoriteiten u zouden vervolgen omwille van uw seksuele oriëntatie - moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het louter herhalen van asielmotieven die u reeds in het verleden heeft uiteengezet, kan de eerdere beoordeling niet in een ander licht zetten.”

De verzoekende partij steunt in onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw op het door haar voorgehouden vluchtrelaas bij haar eerste verzoek. Met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door verwerende partij op 12 juli 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest met nummer 310.565 van 29 juli 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Verzoeker dient op 7 augustus 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 20 augustus 2024 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 312.232 van 2 september 2024 verwerpt de Raad verzoekers beroep.

Hiertegen werd geen beroep aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partij niet geloofwaardig is en verzoeker geen nood aan internationale bescherming kan aannemelijk maken. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekers kritiek op de eerdere beslissingen van de verwerende partij en op voormelde rechtspraak van de Raad in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake haar eerdere verzoeken (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met

betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Wat betreft de door verzoeker geuite verklaringen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde ingevulde vragenlijst van de EUAA d.d. 18/10/2024 getiteld "IPSN tool" en handelend over zijn kwetsbaarheden werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Waar u verklaart zich in een situatie van kwetsbaarheid en trauma te bevinden dient te worden opgemerkt dat uw huidige psychologische toestand de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet kan verschonen en evenmin een ander licht kan schijnen op de eerdere beoordeling. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat de door u verklaarde toestand van kwetsbaarheid en trauma enkel berust op een zelf-diagnose, die niet werd geattesteerd door een deskundige. Ter bewijs van uw psychologische toestand legt u immers een zelf-ingevulde vragenlijst neer dd. 18/10/2024 getiteld "IPSN" tool. Het dient te worden opgemerkt dat deze vragenlijst, een hulpmiddel is van het Europese asielagentschap EUAA voor dossierbehandelaars van asielaanvragen, die de tool kunnen gebruiken om potentiële indicatoren van bijzondere noden op te sporen, en om na te gaan of bepaalde personen in een asielprocedure specifieke kwetsbaarheden hebben, zoals ook de disclaimer bovenaan het document duidelijk maakt. Het feit dat u dit document hebt gebruikt door zelf enkele indicatoren van kwetsbaarheden te omcirkelen, zoals "speech impairment", "depressed mood", "major appetite changes", "fear and loss of sense of safety and security", "thoughts of death and suicide", "sense of hopelessness", "feelings of shame", "sleep disturbances", etc. kan enkel beschouwd worden als een soort zelfbeoordeling van uw psychologische toestand, maar is allerminst een officiële diagnose. Los van het feit dat u met betrekking tot uw psychologische toestand geen attest kon voorleggen opgesteld door een deskundige, dient verder te worden opgemerkt dat het hebben van psychologische problemen nog niet uw beweerdelijke seksuele oriëntatie bewijst. Dit document is dan ook geen afdoende element om afbreuk te doen aan de eerdere beoordeling van het CGVS en de RVV aangaande de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie."

Verzoeker stelt dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis die geheugenverlies en een gebrek aan emotionele betrokkenheid kan veroorzaken, waardoor er van hem redelijkerwijs niet kon verwacht dat hij een meer doorleefde ervaring zou tonen bij het vertellen van zijn verhaal. Verzoeker hekelt verder dat hoewel de verwerende partij op de hoogte werd gesteld van de psychische noden van verzoeker aan de hand van het neergelegde IPSN-attest nagelaten heeft om nader onderzoek te verrichten teneinde vast te stellen of verzoeker mogelijke aanvullende zorgbehoeften had waaronder een psychische kwetsbaarheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker het IPSN-attest nogmaals bij het verzoekschrift voegt, alsook een fotokopie van zijn verklaringen die hij in het kader van onderhavig verzoeker aflegde.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het door verzoeker neergelegde document (IPSN-attest) geen medisch attest betreft, doch enkel een weergave is van zijn eigen verklaringen omtrent door hemzelf toegekende kwetsbaarheden. De door verzoeker verklaarde toestand van kwetsbaarheid en trauma berust dan ook enkel op een zelfdiagnose, die niet werd geattesteerd door een deskundige. Deze door verzoeker ingevulde vragenlijst kan dan ook niet volstaan ter indicatie van door verzoeker aangehaalde kwetsbaarheid te meer verzoeker initieel geen enkele melding maakte van deze kwetsbaarheid. Naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming stelde verzoeker wanneer gepeild werd naar zijn gezondheidstoestand dat deze "goed" was (Vragenlijst, d.d. 14 juni 2024). Ook ontkent verzoeker volgens de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" dat er enige elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, d.d. 14 juni 2024).

Er liggen aldus geen medische stukken voor, zodat verzoekers beweerde medische problematiek beperkt blijkt tot een ongestaafde zelfdiagnose. De stelling dat de traumagerelateerde indicatoren zoals uiteengezet in het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties overeenkomen met het IPSN-attest en meer bepaald de indicatoren die verzoeker zelf omcirkelde, kan hieraan dan ook geen ander licht op werpen. Verzoeker meent weliswaar dat gelet op deze (zelf verklaarde) psychische kwetsbaarheid verwerende partij een onderzoek had moeten instellen naar de draagwijdte van dit attest, doch gaat eraan voorbij dat verwerende partij het door verzoeker bijgebrachte document wel degelijk heeft onderzocht zoals blijkt uit de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concreet element bij dat aan de pertinente vaststellingen desbetreffend afbreuk kan doen, noch brengt hij enig medisch stuk bij dat zijn beweringen omtrent zijn psychische gesteldheid zoals verklaard in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming en zoals door hem werd ingevuld in het neergelegde IPSN-attest, kunnen ondersteunen.

Waar verzoeker het voormelde IPSN-atteest en zijn verklaringen die hij in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming aflegde bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat dit op het voormelde geen ander licht kan werpen.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij vreest dat een terugkeer naar Oeganda zijn psychische gesteldheid zal verslechteren en risico loopt op vervolging waaronder geweld, discriminatie en detentie, dient er nogmaals op te worden gewezen dat verzoeker met betrekking tot zijn psychologische toestand geen medisch attest kon voorleggen opgesteld door een deskundige. Daarenboven dient verder te worden opgemerkt dat het louter hebben van psychologische problemen nog niet verzoekers beweerdelijke seksuele oriëntatie bewijst en de door hem beweerde risico's op vervolging omwille hiervan. De door verzoeker zelfverklaarde posttraumatische stressstoornis en beweerde kwetsbaarheid is dan ook niet bij machte, in weerwil van wat hij zelf voorhoudt, aan te tonen dat hij verhinderd werd zijn asielrelaas met betrekking tot zijn seksuele identiteit op een coherente, gedetailleerde wijze te presenteren en een doorleefde beleving te uiten. De informatie die wordt bijgebracht en waaruit zou blijken dat PTSS- of depressiesymptomen het vermogen van verzoeker kunnen beïnvloeden om een helder vluchtverhaal te presenteren is in de gegeven omstandigheden dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog stelt dat het neergelegde attest pertinent is, aangezien het de psychische kwetsbaarheid van verzoeker aan het licht brengt en het belang benadrukt van "een passende zorgverlening" bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, moet worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet.

De loutere verwijzing naar rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens kan niet volstaan om de in de bestreden beslissing opgenomen concrete motivering in een ander licht te plaatsen. Waar verzoeker zich nog beroept op arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. Elk dossier wordt immers individueel en op basis van eigen merites beoordeeld. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de in het door hem aangehaalde arresten van de Raad beschreven situatie gelijkaardig zou zijn in de situatie waarin hij zich concreet bevindt. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

Alles tezamen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	C. DIGNEF
--------------	-----------